

⁴Samárián kellett pedig átmennie, ⁵és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. ⁶Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. ⁷Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: „Adj innom!”

Kedves Testvéreim!

Minden munkaévben/tanévben meghatározunk egy témát, amely köré gyülekezeti alkalmainkat szervezzük. Ez a téma felbukkan a vasárnapi gyermekfoglalkozásokon, a karácsonyi műsorban, a Hölgyválasz és a férfikör alkalmain, a gyülekezeti hétvégén, vagy éppen az idén újra induló családi istentiszteletünkön a Becses-en. Az ideai témánk a „találkozás”.

Sokféle találkozás létezik. Találkozás a családommal, azokkal, akiket minden nap látok, akik részei az életemnek. Ezek a találkozások olykor megszokottak: pl. hazaérkezem, bekiabálok a lakásba: megjöttem, ránézek a másikra és ezzel el is van intézve a találkozás. Máskor öleléssel, puszival köszöntöm a másikat. Olyan is van, nálunk még gyakran előfordul, hogy hazaérkezik valamelyikünk és a gyerekek szinte repülnek és belénk csimpaszkodnak és el sem akarnak engedni annyire örülnek. Hanga szokta ilyen ölelések közben mondani: „megjöttél?!” – és érezni, hogy ebben a szóban benne van az öröme, megnyugvása, hogy most már biztonságban érzi magát.

Aztán van olyan találkozás is, amikor hosszú idő után látom ismét a másikat. Ebből is lehet többféle. Pl. olyan, amikor véletlenül futunk össze. Többször megtörtént már, hogy nyaralás alatt, akár több száz kilométerre otthonról találkoztam ismerőssel. Vagy amikor egy régen látott ismerőssel, családtaggal futunk össze. Ilyenkor ott az öröm, az egymásra találás öröme, az „ezer éve nem láttalak...” vagy a „milyen kicsi a világ...” kifejezése a másik felé.

Azután vannak a tervezett találkozások. Találkozás egy baráttal, rokonlátogatás. De lehet olyan találkozás, amire nem is annyira vágyunk. Találkozás olyannak, akivel valamiért kellemetlen találkozni. Mert megbántott, mert rossz élményeim vannak vele kapcsolatban. Ilyen találkozás is van.

Holnap a diákok bemennek az iskolába és találkozni fognak osztálytársaikkal, tanáraikkal, az iskola diákjaival. Az első nap izgalma éppen ezekben a találkozásokban van. Amikor megbeszéljük egymással, hogy milyen volt a nyár, ki hol töltötte a szünidőt, milyen élményekkel gazdagodott.

De én most egy másfajta találkozásról szeretnék beszélni. Egy olyan találkozásról, amikor akik találoztak nem ismerték egymást korábban, de a találkozás megváltoztatta az együkük életét.

⁴Samárián kellett pedig átmennie, ⁵és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. ⁶Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. ⁷Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: „Adj innom!”

Jézus találkozik egy samáriai asszonnal. Ha esetleg valaki nem ismerné a történetet, akkor elmondom, hogy természetesen nem csak ennyi történik, amit az imént felolvastam. Ráadásul, ha ismerjük a történelmi hátteret, akkor az is kiderül, hogy már ebben a néhány bevezető mondatban is sok különlegesség található. Pl. hogy ez az asszony délbe megy a kútra vizért, vagy az, hogy bár nő, Jézus megszólítja. Ráadásul samáriai, egy olyan akivel ha találkozik egy Jézushoz hasonló zsidó ember, akkor az a minimum, hogy elfordítja a fejét.

Mivel a történet többször elő fog kerülni az év során ezért most nem megyünk bele minden részletébe. Ahogy említettem nem is ér ott véget, hogy Jézus vizet kér ettől a nőtől. Ha tovább olvassuk, akkor azt látjuk, hogy beszélgetnek, és a találkozás vége az lesz, hogy ennek a nőnek az élete elkezd megváltozni.

Miért változik meg az élete? Azért, mert a Jézussal való találkozás és beszélgetés közben mindvégig nyitott. Ha megnézzük az evangéliumokat, akkor azt látjuk, hogy azok az emberek, akik nem kötözködni akarnak, akik nem hibákat keresve mennek Jézushoz, akik odafigyelnek rá, azoknak az élete gyökeres fordulatot vesz. Pétertől kezdve a vakon született emberen át, a kereszt tövében álló századosig mindenki, aki nem zárja be Jézus előtt a szívét új, sokkal jobb és teljesebb életet kap.

A samáriai asszony nyitott. Beszélgetésbe kezd a tőle csupán vizet kérő Jézussal, pedig megszólalni sem lett volna szabad neki. Annyit megtehetett volna, amikor Jézus a vélhetően tikkasztó meglebben, délfelé azt mondja neki: Adj innom, hogy merít a kútból és a Jézus kezébe adja a korsót, hogy igyon. Megtehetette volna ezt egy szó nélkül is. A történetből viszont nem derül ki, hogy egyáltalán eljutott-e odáig, hogy Jézusnak vizet ad, sőt inkább olyan érzése van az embernek, hogy a beszélgetés közben mintha erről teljesen megfeledkezne.

Nem a víz a lényeg. Jézus – bár lehet, hogy valóban szomja volt, de nem ezért kért ettől az asszonytól vizet. Hanem azért mert tudta, hogyan szólítsa meg. Abban a helyzetben, amelyben volt, amit éppen csinált. Nem különleges alkalom volt ez, nem templomban volt éppen az Istent keresve, kutatva ez az asszony, hanem egy mindennapos tevékenységet végzett. Vízért meríteni jött a kúthoz. És Jézus éppen ezen a rutinszerű eseményen keresztül szólítja meg. „Adj innom!”

Ma, ebben a tikkasztó melegben, lassan délfelé Jézus hozzád is odalép és neked is azt mondja. „Adj innom!”

Jézus szeretne a te életedbe is belépni, szeretne veled beszélgetni, szeretné veled felvenni, vagy éppen megerősíteni a kapcsolatot. Szeretne veled találkozni.

Ma újat kezdünk. Új hónap, új évszak, új tanév, új munkaév. De vajon újat kezdünk-e vele, Jézussal is? A vele való mindennapos találkozás, vajon része-e az életünknek. Beengedjük-e őt a családukba? Beengedjük-e őt az otthonunkba. Úgy fogadjuk-e, ahogy mint kicsi gyermek a szüleit, odabújva hozzá, átölelve őt: megjöttél?! A Jézussal való találkozás megnyugtat, biztosságot és örömet ad. Élünk-e vele?

Könnyű volt a samáriai asszonynak – mondjuk. Ott volt vele szemben az élő Úr, az Isten fia, Jézus. Csak azt felejtjük el amikor ezt mondjuk, hogy ez az asszony csupán egy szomjas embert látott. A találkozás, az Istennel való találkozás, és az élete megújulása a beszélgetés miatt történt meg.

Jövő héten konfirmáció lesz, amikor megkérdezem majd konfirmandusainkat: hogyan beszélhetsz Istennel. És reményeim szerint valami olyasmit válaszolnak majd: Istennel imádságban beszélhetek, illetve az Ő szavát a Biblia igéin keresztül hallhatom meg.

Ebben az előttünk lévő új évben is legyen napi kapcsolatunk vele. Olvassuk az igét, hallgassuk amikor csak tehetjük a róla szóló igehirdetést, és imádságainkban szólítsuk meg őt, beszélgessünk vele, mert ennek a beszélgetésnek, a vele való találkozásnak életet megmozdító, megfordító hatása van.

Még egy gondolat. A samáriai asszony történetének végén arról olvasunk, hogy ez a nő, miután rájött, hogy nem csak egy szomjas emberrel, hanem Istennel találkozott ott a kútnál, mindent hátrahagyva rohant az emberekhez, vissza a városba és hívta őket Jézushoz. És ők, látva az asszony életváltozását, látva lelkesedésüket azonnal mentek is, és a Jézussal való találkozás őket is megváltoztatta: hittek.

Te is lehetsz olyan, aki másokat Jézushoz vezetsz. Nem kell hozzá különleges képesség, csupán az, hogy elmond, hogy te már találkoztál vele, és tudod, hogy ő az Isten fia, ő a megváltó, ő az, akivel érdemes találkozni, érdemes megismerni, érdemes beszélgetni.

Találkozás. Adja Isten, hogy minél többen tudjanak találkozni rajtunk, a Budafoki Gyülekezet tagjain keresztül az élő Úrral, Jézus Krisztussal. Ámen.